

[**Viola Nørlov.**]

altid, hvor den politiske mulighed er tilstede, vil være med til at forbedre kårene for samfundets brede lag, især for de dårligst stillede. Men der hersker jo ingen tvivl om, at de politiske muligheder for forslaget gennemførelse er blevet ringere, siden det sidst var til behandling i det høje ting. Jeg behøver bare at minde om et andet forslag, som mit parti fremsatte, lovforslaget om bosætningslån. Udvalgsarbejdet er gået i stå, da der ikke er politisk mulighed for at nå igennem.

Til det foreliggende lovforslag vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning. Den drejer sig om § 1, stk. 1 b, der går ud på, at enhver fødende kvinde har ret til at få anvist hushjælp i 10 dage. Hertil skal jeg bemærke, at mit parti har stillet forslag om og været med til at gennemføre loven om husmoder-afløsning, der, hvor den praktiseres, giver enhver fødende kvinde ret til hushjælp, ikke i 10, men i 14 dage, og at denne hjælp i de fleste tilfælde er gratis; hvor der skal betales, fastsættes betalingen efter det enkelte hjemis økonomiske evne. Jeg skal ganske vist indrømme, at loven ikke udnyttes i alle kommuner.

Øvrigt må jeg sige, som det allerede har været sagt fra anden side, at der gøres et udmærket arbejde af mødrehjælpen landet over for at støtte gravide kvinder i trangssituation. Der ydes hjælp i form af babytøj, i form af barnevogn og barneseng til mindre-bemidlede, som har hjælp behov, uden hensyn til om den pågældende kvinde er gift eller ikke. Jeg skal endvidere henvide til, at svangerskabskommissionen arbejder med disse problemer, og at der til sin tid vil fremkomme et forslag om udbygning af hjælpen til gravide kvinder før og efter fødslen.

Som allerede nævnt har mit parti intet imod at deltage i udvalgsbehandlingen om det foreliggende lovforslag.

Marius Buhl: Som det allerede tidligere er nævnt, er det femte gang, dette lovforslag fremsættes. Når man læser ordførertalerne fra de tidligere behandlinger igennem, ser man, at næsten alle de ærede ordførere har givet udtryk for mere eller mindre varm velvilje, og så er der ikke sket mere. Det er således ret forståeligt, at lovforslaget kommer frem gang efter gang, for de ærede forslagsstillere må vel mene, at så megen velvilje dog tilsidst måtte kunne slå ud i handling, når den bliver opsummeret år efter år.

Jeg vil gerne bryde reglen og sige med det

samme, at mit parti ikke vil være med til at gennemføre en lov af denne art. Jeg kunne selvfølgelig godt sige en hel del om de øjensynligt gode tanker, som er nedlagt i forslaget, og jeg kunne sige endnu mere om det varme sindelag hos de ærede forslagsstillere. Det er jo både selve forslaget og den udholdenhed, hvormed forslagsstillerne vedbliver med at fremsætte det, vidnesbyrd om. Det kunne jeg godt sige noget om, men det skal jeg afstå fra og gå over til med det samme at begrunde, hvorfor jeg ikke vil være med.

Forslaget bygger som bekendt på resultaterne af befolkningskommissionens arbejde fra 1935. Da det resultat forelå, var vi her i Danmark nede i en bølgedal med hensyn til fødselshyppighed, og så mente man selvfølgelig, at hvis man forbedrede de økonomiske forhold for fødende kvinder, ville det fremme fødselshyppigheden. Jeg tror ikke på det; jeg tror ikke, at nedgangen i fødselstallet først og fremmest skyldes økonomiske grunde. Jeg tror det ikke, for kendingerne viser, at fødselshyppigheden begyndte at stige umiddelbart efter den tid, og det var ikke, fordi de økonomiske forhold blev bedre; de blev ved at være lige dårlige. Det var heller ikke, fordi der blev mindre krigsfrygt, for der var meget mere krigsfrygt i begyndelsen af 40erne end tidligere. Det var heller ikke, fordi der blev bedre boligforhold. På trods af alle de ting steg kurven meget stærkt; den begyndte at falde igen i 1947. Kurvens stigning var afhængig af ganske andre forhold. Hvis man sammenligner med den økonomiske kurve, eller hvis man kunne tegne en frygtkurve, en bolignødskurve, ville de jo slet ikke falde sammen med fødselskurven. Desuden viser historien også, at når et samfund har været ved at gå til grunde på grund af svigtende børnefødsler, har det aldeles ikke været i perioder med dårlige økonomiske forhold, så har forholdene tværtimod meget ofte været modsat. Endelig er det vist en kendsgerning, at børnefødsler mindst lige så ofte hindres i velstillede familier som i de kredse, hvor økonomiske forhold kunne komme til at spille nogen rolle.

Jeg nægter selvfølgelig ikke, at dårlige økonomiske forhold kan være grunden i enkelte tilfælde, måske endogså i mange enkelttilfælde, men jeg tror absolut ikke, det gælder generelt, og et forslag af denne art, som tager sigte på mindst $\frac{4}{5}$ af befolkningen, er jo af generel art. Jeg vil altså ikke være med til, at staten generelt skal have det økonomiske ansvar for børne-